

Cílem této práce je ukázat, jak si vytvářejí identitu tři konkrétní romské děti, které byly hned po narození odloženy v dětském domově a kterých se v jejich čtyřech letech věku ujaly dvě české „bílé“ rodiny, které je dále vychovávají a starají se o ně. Základní výzkumnou otázkou tedy bylo, jakou identitu si děti konstruují v interakci se světem a zejména s významnými druhými. Můj přístup je konstruktivistický, snažila jsem se objevit strategie tvoření identity. Pracovala jsem s biografickými vyprávěními. Zároveň lze mluvit i o zúčastněném pozorování, neboť sama pocházím z jedné z těchto rodin. Mezi nejdůležitější zjištění patří fakt, že na tvorbu identity dětí mají zásadní vliv jejich náhradní rodiče a jejich postoje a názory. V jedné rodině převládá postoj o stigmatu být Romem v české rasistické společnosti. V druhé se zas mluví o tom, že lidé se mají hodnotit podle činů a ne podle „barvy pleti“ a že romské dítě v české rodině to má a bude mít těžké, protože nepatří pořádně ani do jedné společnosti. Děti z první rodiny si tedy uvědomují svou příslušnost k Romům a snaží se toto své stigma strategicky zvládat. Dítě z druhé rodiny si vybírá z obou společností tak, aby mu to co nejvíce přinášelo užitek